

אסף גלזר. "העדפתי ללכת בשבת לבית הכנסת מאשר לקרית שלום למשחקים של הנוער" (בקטן: שייע גלזר ז"ל בשמחה משפחתית)

אסף גלזר מקרית מלאכי, נכדו של הכדורגלן האגדי שייע גלזר, שהלך לפני שבוע לעולמו, מספר על הדרכים הפוכות שעשו: סבו מבית הכנסת בדיזנגוף למגרש הכדורגל והוא מהמגרשים ללימודי התורה

לפתוח שערי שתיים

אשר קשר × צילום: אבי רוקח

"הייתי מסביר את זה לסבא שלי בהומור בשפת הכדורגל: לעבור מישיבת פוניבו' לחב"ד זה כמו לעבור מצברירם חולון לריאל מדריד"

כשאגדת הכדורגל שייע גלור, שהלך לפני כשבוע לעולמו, היה עוצר בצומת קסטינה את האוטובוס של חברת אגד שבו נהג לפרנסתו בשנות ה-50 וה-60, הוא לא תיאר לעצמו - כתל אביבי חילוני טיפוסי ושוורשי - שיום אחד יתגורר בקרית מלאכי נכדו החרדי אסף, שהגיע עם משפחתו להתגורר ממש כאן ממול, בסמוך לשכונת חב"ד. "לסבא מעולם לא הפריע שבנו ומשפחתו חזרו בתשובה", אומר אסף (37), "למרות שהיה חילוני הוא התייחס לחי וזה בתשובה של המשפחה שלנו כדבר טבעי לחלוטין, ואני מוקיר לו תודה על כך".

הוא הגיע לבקר אתכם?

"ברור. הוא היה סבא אמיתי ושמר על קשר הדוק איתנו כמו שאנו שמרנו על קשר איתו. אני זוכר שכאשר הגיע לחי תונה שלי בכני ברק, כיצד רבנים גרו לים בתורה ניסו להתקרב ולדבר איתו. מדהים כמה אפילו במגור שלנו הוא היה מוכר ומפורסם. דבר כזה בטוח לא יכול היה לקרות היום".

משחק או תפילה?

שייע גלור זכור בעיקר הודות ל-18 עונות במכבי תל אביב, עימה זכה בשש אליפויות בראשית ימי המדינה, כשהוא כבש עבורה 171 שערים. גלור כיכב גם במדי הנבחרת הלאומית עם ממוצע כיבושים פנטסטי - 18 גולים ב-35 משחקים. "מדהים כמה כבוד נתנו לו שחקנים ואוהדים מכל הקבוצות", אומר הנכד אסף, "גם כששיחק וגם לאחר מכן. אריק איינשטיין, אוהד הפועל מוצהר וותיק, אמר תמיד שסבא שלי היה השחקן הכי טוב ביש" ראל. אפילו נחמיה רוזנבאום, ששיחק בהפועל תל אביב, היה מעריץ שלו". לא בכדי משכה אליה הלווייה שלו מספידים מכל קצוות הארץ, אוהדים, מעריצים ואנשי ספורט שלא שכחו את גדולתו גם בחלוף השנים הרבות. אבל לצד האבל הלאומי על מותו של החלוץ האגדי, שלכבודו התקיימה דקת דומייה בשבת בכל מג"רשי הכדורגל בליגת העל, היה גם האבל המשפחתי, האישי, של ילדיו ונכדיו. "אבא, כמה גדול היית, היום אתה עומד מול פתחי השמיים. אבא שימחת לבבות, תמיד היית הדמות הנערצת בכל מקום שהיית", אמר עליו עדי גלור, בנו של שייע ואביו של אסף, "בגיל 89 עם מקל הלכנו לדרכי בו מכבי ניצחה 0:5 וכמה שמחה היתה לך בלב, אנסה לזכות אותך כמה שיותר".

אסף, אבא שלך לא שיחק כדורגל?

"הוא שיחק בילדים ובנוער וזה הכול", אומר גלור, "אחרי זה הוא עשה קורס מאמנים עם אבי כהן ז"ל, אבל כשהייתי ילד חזרנו בתשובה. זה לא היה בבת אחת. בהתחלה זו הייתה אימא שלי שחזרה בתשובה בעקבות סבתא, אני חזרתי בתש"ר בה בעקבותיה בגיל צעיר למדי

כששיחקתי בילדים של מכבי תל אביב ואבא חזר בתשובה רק אחרי בר המצווה שלי".

ויותרת על הכדורגל?

"בהחלט. ויתרתי על הכדורגל בשביל הדת. כולם רצו כמוכבן שאהיה שחקן. כנכד של שייע גלור הייתי חלוץ כמוכבן אבל למען האמת הייתי די עצלן. כבשתי גולים אבל לא אהבו את זה אבל הרכיבו אותי לכל משחק בגלל שהייתי הנכד של סבא שלי".

עם מי שיחקתי?

"אז, בילדים שיחקתי עם טל בן חיים הכלם ועם רוני גפני וגיא צרפתי".
זכילד הדת משכבה אותך יותר מכדורגל?

"זה קשה קצת להסביר למישהו מהצד את הקסם שהדת מהווה עבורי. אבל כן, העדפתי ללכת בשבת לבית כנסת יותר מאשר לקרית שלום למשחקים של ילדים והנוער. מוטל'ה שפיגלר, שהיה בשבעה של סבא, אמר לי שהיה עושה דווקא את הדרך ההפוכה מבית הכנסת כשהיה ילד על מנת ללכת ולשחק כדורגל. גם סבא שלי אגב. מעטים יודעים שאבא של סבא שלי בנה בית כנסת ברחוב דיזנגוף בתל אביב והיה אדם מאוד דתי. סבא נהג לספר שהיה בורה בשבתות מבית הכנסת למגרש המכבייה והיה מחזיר כדורים שעפו מעבר לגדר. הוא אפילו לקח אות יום אחד לגני התערוכה להראות לי איפה זה היה".

כדת וכדין

איך סבא קיבל את זה שהמשפחה שלך חזרה בתשובה?

"שמעתי אנשים שאמרו שהוא היה אנטי דת אבל לא היו דברים מעולם. כשגרנו בראשון לציון הוא היה מגיע לעשות אצלנו שבת והייתי נותן לו אפילו את החדר שלי".

הייתם ביחסים טובים?

היינו ביחסים נפלאים. אהבתי אותו מאוד. ביום ראשון הוא אפילו היה מחזיר אותי לישיבה בה למדתי ולא משנה איפה זה היה, בפוניבו' או בישיבת מיר במוד"עין".

והוא היה עדיין בקשר עם הכדורגל?

"ברור. אני זוכר אפילו רגע דרמטי כשהוא היה אצלנו לפני כמה שנים בדיוק ביום שערן זהבי שבר את שיא השערים ההיסטורי שלו, של 27 שערים בעונה אחת. מדהים כמה בגיל מבוגר עדיין הפ-

ריע לו והיה בו יצר תחרותיות כל כך חזק שהוא התעצבן ואמר שזה לא הוגן, ואם הוא היה משחק את כמות המשחקים של ערן זהבי במכבי ובנבחרת הוא בטח היה מבקיע יותר וזהבי בחיים לא היה מגיע אליו".

אבל הוא אגדה. הוא ידע את זה?

"ברור. אני זוכר שאחרי האירוסין שלי בכני ברק, ראשי הישיבות באו לשבת לידו והודו שלפני שנים הם היו שומעים עד הישיבות שלהם בכני ברק את הצע"קות מאצטדיון רמת גן והיו מקנאים שהם לא שם לעודד את הנבחרת. עד לפני מספר שנים כשגרתי בכני ברק רבנים היו שואלים אם אני קשור לשייע גלור המפורסם. בכל מקום זכרו אותו - דתיים, חרדיים וחילונים. אפילו כאן בקרית מלאכי. כולם הכירו והעריצו אותו והוא היה חביב לכולם".

גלור, הדור הבא

לא היית רוצה להיות כוכב כדורגל כמזוהו?

"אני לא חושב שיכולים להיות שני שייע גלור. ואני ממש לא מצטער שבחרתי בדת על פני הכדורגל. אני מאושר. אם אני חושב למשל על שחקן שמבקיע גול וחש תחושת אושר עילאית, אז התחושה וההרגשה בלימוד התורה וקיום מצוותיה נעלית לאין ערוך מהרגשת האושר והאדרנלין הטמונה בגול או ניצחון וכי תור אחד שמכיר את שתי התחושות אני יכול לומר זאת. אני זוכר את הגול של אבי נמני בדרכי בתקופת סוזה שהיה המאמן של מכבי. גול שהביא לנו את האליפות. זו התחושה העילאית התמידית שאני חש כחרדי וכאדם מאמין".

אני מבין שיש לך תשעה ילדים, עוד שניים ויש לך קבוצת כדורגל.

"הבעיה היא ששבע הן בנות ואצלנו בנות לא משחקות כדורגל".

והבנים?

"הבכור שלי בן 10 ובוטט טוב בשתי הר"גליים. לקחתי אותו לפני שנתיים לראות את סבא שלי. הוא היה אז בבית אבות ובדמנציה אבל להפתעת כולם הייתי היחיד שהיה זיהה. אפילו את הבן והבת שלו הוא לא זיהה ואותי כן".

הוא לא הצטער שלא אתה ולא אבא שלך המשכתם את דרכו?

"אני לא חושב שהוא רצה שנהיה שחקני כדורגל. הוא תמיד היה סוליסט. אני זוכר שסיפרו עליו שכאשר המאמן היה קובע את ההרכב הוא היה אומר לו שזה כמוכבן שייע ועוד עשרה שחקנים".

איך הגעת לקרית מלאכי?

"גרתי שנים בכני ברק, גם אחרי שהתחנתי לפני 16 שנה ולמדתי בישיבת פוניבו'. זו ישיבה ליטאית חשובה וגדולה אבל עם השנים הערער מעט האמון שלי בדרך החיים הליטאית, ולאחר חיפוש שנמשך כמה שנים החלטתי לעבור לחב"ד".

תסביר לחילוני כמוני מה המשמעות של זה.

"אני יכול להסביר לך את זה ככה כמו שהייתי מסביר את זה לסבא שלי בהומור בשפת הכדורגל: לעבור מישיבת פוניבו' לחב"ד זה כמו לעבור מצברירם חולון לריאל מדריד".

שייע גלור. "מדהים כמה כבוד נתנו לו" | צילום: ראובן שוורץ